

Dosim Jēzus Kristus mīlestību tālāk.

Jau nepilnu pusotru gadu māsa Indra Ļaudobele ir mūsu draudzes locekle. Viņa ir aktīva dievkalpojumu apmeklētāja, lūdzēja svētbrīžos. Man ir liels prieks, ka Indra sevi saredz arī Alfas kalpošanā un mazajā grupā. Esmu Dievam pateicīgs par šo interviju, sarunu, sadraudzības brīdi, kurš bija man personīgi ļoti stiprinošs. Arī tas, kā Dievs brīnišķīgi pagodinājās pie Indras veselības, kārtējo reizi parāda mūsu Lielā un Labā Ārsta gudrību, autoritāti un visspēcību.

Sākumā nedaudz iepazīsimies.

Indra: Mani sauc Indra Ļaudobele. Esmu augusi laukos, lielā ģimenē. Man ir četri brāļi un dvīņu māsa. Viss bija uz mammas „pleciem”, gan darbs, gan ģimene, kā arī nelielā saimniecība, jo tēvs pēc smagas avārijas bija saistīts uz ratiņkrēsli. Es tad vēl skolā negāju. Maza būdama mācījos būt viņa rokas, kājas un centos saredzēt kad viņam sāp un kad nē, kad sāpēja – viņš vēlējās pabūt viens. Tēvs bija dzīvespriecīgs, nekad nekurnēja, mācīja bērniem dzīves vērtības, tik žēl, ka tās bija bez Dieva. Pēc profesijas esmu vetfelšere. Pašlaik vispār nestrādāju, atkopjos pēc operācijas. Es uzskatu, ka man ir atvaļinājums. Vēlos sadzirdēt un redzēt to vadību, kur Dievs mani grib vest. Arī caur šo slimību, kas man bija, ļoti daudz Dievs ir darījis manā dzīvē. Varu pateikties Dievam par to, jo ir nokārtojušās attiecības ar maniem brāļiem, kurus vairākus gadus nebiju redzējusi. Arī mans vecākais dēls (viņš pašlaik dzīvo pie manis) redz Dieva darbus pie manis, manu dzīvesveidu. Viņš arī meklē Dievu, sāk šķirstīt Bībeli, ko es viņam uzdāvināju četrus gadus atpakaļ. Dievs viņam iedeva darbu Ventspilī un atrisināja dzīves vietas jautājumu.

Kāds ir tavs atgriešanās stāsts?

Indra: Kad es mācījos tehnikumā, tas bija padomju laikā, mēs jaunietes aizbraucām uz Kuldīgu. Intereses pēc mēs staigājām pa visām baznīcām. Citās mūs pat iekšā nelaida, citās bija daudz kas nesaprotams. Mēs iegājām baptistu baznīcā, kur bija jau dievkalpojuma beigas. Tur dziedāja vienu dziesmu. Pie mums pienāca viena vecāka kundzīte klāt, iedeva atvērtu dziesmu grāmatu, parādīja kura dziesma ir jādzied. Mēs teicām, ka nemākam. Viņa atbildēja: „Kā mākat, tā dziedat.” Tā dziesma bija uzrunājoša, patīkama. Kad dievkalpojums beidzās mēs nepaspējām ātrāk izmukt ārā. Cilvēki nāca klāt, sveicinājās, pieņēma kā savējos, bija draudzīgi. Tas bija patīkami.

Vēlāk bija tāds brīdis, kad mani bērni gāja uz svētdienskolu. Es gāju viņiem līdz. Mums uz laukiem brauca svētdienskolotāja. Bērniem, vienam bija četri gadi, otram trīs. Tā bija pirmā reize, kad Dievs mani uzrunāja. Viņš klauvēja pie manām durvīm, bet es neatvēru. Tad man uzdāvināja Bībeli. Pie mums svētdienskola bija tikai mēnesi. Baznīca bija ļoti tālu – „padsmit” kilometru bija jāiet līdz pilsētai. Es tur negāju un arī bērnus nevedu. Mājās gribēju lasīt Bībeli. Sāku lasīt kā grāmatas lasa no paša sākuma, un es neko nesapratu. Tā vairākas reizes pavēru, palasīju un noliku malā. Tad pagāja kādi astoņi gadi, kad manā dzīvē notika liels, smags pavērsiens – nomira bērnu tēvs (pēkšņi) un es nezināju kā dzīvot tālāk. Puikas, viens gāja ceturtajā klasē, otrs sestajā. Saimniecība bija liela, es ar vīru biju nodzīvojusi piecpadsmit gadus. Vakarā, sēžot gultā, domāju un raudāju, liekās tas cilvēks pēkšņi vairs nav... Un es it kā sarunājos ar Kādu. Es nezinu kā dzīvot tālāk, ko darīt, kā vispār tālāk rīkoties. Sāpīgi bija atrasties tajā vietā, es vienkārši noīrēju citu dzīvokli. Vienreiz pa nakti man parādījās ēna gar

logu. Sākumā domāju, ka tas nevar būt, jo esmu trešajā stāvā un ka man rādās. Tad pēkšņi tā ēna bija pie manas gultas un istaba bija ļoti, ļoti gaiša. Atceros, ka runāju ar to ēnu, prasīju kā lai dzīvoju tālāk. Un dzirdēju balsi: „Ej uz baznīcu.” Nevarēju saprast, vai to sapņoju, vai nē. Biju piecēlusies sēdus un pilnīgi pārlicināta, ka jāiet uz baznīcu. Es sapratu, ka jāiet pie Dieva. Svētdienas rītā gāju uz baznīcu, pat jutu īpašu mieru, man nebija satraukums, pat nedomāju par cilvēkiem kas būs baznīcā. Es meklēju Dievu. Tā es iegāju Priekules baptistu baznīcā. Tai laikā luterāņu baznīca vēl nebija atjaunota, bija tikai sagrauti mūri. Pat nezinu, kur radās tādas ilgas, tāda vēlme – tiešām satikt Jēzu, ielaist savā dzīvē. Mācītāja sieva mani uzrunāja, lai es nāku uz māmiņu skolu. Sāku tur iet, jo bija interese par visām tām lietām, bet es neko tur nesapratu. Pagāja laiks, lai saprastu, ka man ir jākristās. Kristības bija smagas, jo nāca visādi pārbaudījumi. Kad es kristījos, man bija pat pāris ribas sprāgušas; mamma un brāļi no manis novērsās (teica ka esmu sajukusi) arī draugi pazuda. Tā es uzsāku savu kristīgo dzīvi Priekulē. Sākumā biju domājusi, ka esmu ļoti labs cilvēks – visiem izlīdzu, man nav kaitīgo ieradumu, rūpējos par ģimeni. Kad gāju pie Jēzus, es sapratu, ka neesmu tāds cilvēks, kādu Viņš grib. Sapratu, ka vienīgi Viņš mani var mainīt. Tad es lūdzu, lai Viņš mani maina. Un Viņš mani arī mainīja, ka mana dzīve pilnībā izmainījās citādāka.

Kā Dievs vadīja tavus ceļus uz Ventspili?

Indra: Es pat īsti tā neesmu domājusi, kāpēc tas viss sākās. Bija tādi apstākļi, kad es aizgāju no mājām un dzīvoju viena. Bērni bija jau lieli un es sapratu, ka Dievs mani kaut kam gatavo, kaut kādam darbam. Tanī laikā gāju Vaiņodes baptistu baznīcā. Mani aicināja, lai nāku kalpot jauniešiem, jo zināja, ka Priekulē es darbojos ar bērniem. Es sapratu, ka tas nav Dieva aicinājums un teicu: „Nē.” Sapratu, ka Dievs kaut ko dara manā dzīvē, jo es jutu to, bet tas nav darbs ar bērniem. Vēlāk sapratu, ka tas ir darbs ar vecākiem cilvēkiem, kam ir veselības problēmas. Visu laiku es lūdzu, lai Dievs mani sagatavo šai kalpošanai, lai mani sūta. Kad es biju Anglijā, pēkšņi man kontā bija pārskaitīta nauda (300lati). Sapratu, ka Dievs mani aicina uz Latviju. Brālis prasīja: „Ko tu darīsi Latvijā, kā iztiksi?” Es atbildēju: „Kalpošu Dievam! Viņš par mani gādās! Viņš grib mani vest pie veciem ļaudīm, palīdzēt, nest gaismiņas dzīvei, īpaši tiem, kas ir vieni, uz slimības gultas.” Man nebija savas dzīvesvietas, mani nekas nesaistīja, man vairs nebija manta, tikai stipra paļaušanās uz visspēcīgo, vareno Dievu. Pirms tam es daudz lūdzu, pārrunāju ar mācītāju, un lūdzu draudzei aizlūgt. Tajā pat laikā Ikšķiles luterāņu draudzē tika lūgts par 56 gadīgās Lijas aprūpētāju. Jo viņa bija palikusi viena, nekustīga, uz invalīdu ratiņiem. Kad ierados tur, tad sapratu, ka man būs viņa jācilā. Lija bezcerīgi mani uzlūkojot teica vai es varēšot viņu izcilāt, jo viņa ir dūšīgāka par mani. Es teicu, ka tikai Dieva spēkā tas iespējams. Dievs man līdzēja! Istabā, kuru man ierādīja, viņas vīrs bija atstājis svaru bumbas, pats „aizlaidās” kad Lijai veica muguras operāciju. Tad es arī brīvajā laikā vēl trenējos. Tā es apmēram pusgadu kalpoju. Tas bija ļoti grūts darbs, bet sapratu, ka tas ir no Dieva, un Viņš man deva prieku kalpot, aizliegt sevi un deva spēku izturēt. Tajā darbā varēju Dieva spēkā izdarīt daudzas lietas. Pagaidām es šajā kalpošanā nevaru kalpot, jo ir veselības problēmas, bet ticu, ka Dievs mani var lietot arī citādā veidā. Šobrīd Dievs mani lieto, lai mans bērns iepazītu Viņu. Mēs varam tās lietas pārrunāt, jo viņš man ir līdzās. Man kā mātei sāpēja sirds, ka mani

bērni nav pestīti, ka viņiem ir atkarības, slikti draugi. Pašlaik kalpoju mazāk, vienīgi „Alfā”. Zinu, ka man vēl daudz jāmacās, jāaug garīgi, lūdzu Dievam gudrību.

Ko tev nozīmē Alfas kurss?

Indra: Es eju ar prieku tur kalpot – vāru tēju un cenšos lai Dievs var darīt to darbu ko Viņš ir iēplānojis. Man bija sirdī vēlēšanās, lai visi iepazīst Dievu, tiktu atpestīti. Bet katram ir savs laiks, un ar to man vajadzēja tikt skaidrībā pašai ar sevi, nevis ka tūlīt un tagad tas cilvēks visu sapratis. Prieku man sagādā, kad cilvēki nenobīstas, ka viņi jautā un meklē to ko nezina. Redzēt to atšķirību, kā viņi izmainās. Es cenšos uz katru cilvēku skatīties kā uz Dieva izredzēto kalpu, kuru Viņš savā veidā gribēs lietot. Man negribētos būt par šķērsli, ka varbūt tas cilvēks dēļ maniem vārdiem, dēļ manas rīcības, manu dzīvesveidu, nesaredz Dievu, kāds Viņš patiesībā ir.

Ko tev dod mazās grupas kalpošana?

Indra: Jā, es cenšos klausīties un saprast ko Dievs man grib iemācīt. Brīžiem ir tā, ka cilvēkam, kurš ir audzis kristīgā ģimenē, tās lietas ir pašsaprotamas, bet tam, kas nācis no pasaulīgas ģimenes kā es, ir jāpielieto liels gribasspēks un jālūdz no Dieva gudrība. Mums vajag to visu vienkāršākā valodā paskaidrot, varbūt ir nepieciešama citādāka pieeja. Mazā grupiņā ir liela iespēja garīgi pieaugt, būt sadraudzībā ar māsām, kā arī svētdienās kalpot „saududzības kafējnīcā.”

Tu pieminēji veselības problēmas, operāciju. Kā jūties pašlaik?

Indra: Šī man nebija pirmā operācija mugurai. Tas ir diezgan smags process iet tam visam cauri. Ļoti palīdz draudze, kad vari pazvanīt, lai par tevi aizlūdz. Kad esi bezspēcīgs, grūti ir lūgt, lasīt Biblii, bet ja kāds aizlūdz, tas dod spēku. Kādreiz pat nedomāju, ka nodzīvošu līdz četrdesmit gadiem. Tagad pēc otras operācijas vēl jo vairāk saprotu, cik katra diena ir no žēlastības dota. Paldies Dievam, mana veselība uzlabojas! Es nezina, kāds ir Dieva prāts pie manis, tik zinu ka gribu Viņam paklausīt un kalpot. To Viņš dara pakāpeniski, mācot man kaut ko tajā periodā. Un mana veselība uzlabojas lēnām. Mācos lēnām staigāt un priecājos, ka man sāk kustēties kāju pirksti un pēda. Katru dienu tagad eju uz masāžām un citām procedūrām. Šis ir tas laiks, kad varu vairāk pabūt ar Dievu, neskriet uz darbu. Un tiešām, ka es savu dzīvi nebūtu izniekojis, ka Dievs caur mani var veikt to darbu, ko ir paredzējis.

Vai esi saņēmusi reālas atbildes uz lūgšanām?

Indra: Vispār ļoti daudzas lūgšanas ir atbildētas. Es pat jūtu, ka Dievs katru dienu mani vada, jo es bez Viņa nevaru. Tāpat, kad atnācu uz Ventspili, es pat nezināju kuru mazo grupiņu izvēlēties, kur iet studēt Bībeli. Es Dievam prasīju, lai vada, uzrāda. Viņš man divreiz uzrādīja Aldas mazo grupiņu. Esmu priecīga, ka tur varu iet. Un tur ir arī aizlūgšanas, kas pēdējā laikā ir atbildētas. Lielākā atbilde ir tā, ka mans bērns meklē Dievu.

Ko, tavuprāt, nozīmē „būt par gaismu pasaulei”?

Indra: Ja Jēzus ir gaisma un ja Jēzus ir manī, tad man ir jānes tā gaisma tālāk, lai cilvēki saredzētu cik ļoti Dievs viņus mīl... Lai darbā justu, ka esmu citādāka un, ka iepazīstot mani, viņi gribētu meklēt tālāk, no kā tas viss nāk – miers, prieks, mīlestība.

Ar ko kristietim būtu jāatšķiras no pasaules?

Indra: Pirmkārt, jau atturēties no tādām lietām, kas var tevi vest atkarībā. Kristietim vajadzētu būt izpalīdzīgam, ka tiešām varētu redzēt Gara augļus: laipnību, pacietību, lēnprātību. Varbūt nav viegli mīlēt tos, kas ir savādāki cilvēki nekā mēs, kas ir lielākās problēmās – ar dzeršanām un citām lietām. Mīlot viņus, viņi var to gaismu saņemt.

Ko tev nozīmē draudze?

Indra: Draudze man ļoti daudz nozīmē. Tas ir ļoti liels stiprinājums, iespēja, ka tu vari saņemt Dieva mīlestību. Piedzīvot kā Dievs rūpējas ikdienā par mani, ne tikai par garīgām lietām, bet arī par finansiālajām, par ikdienā nepieciešamo. Tāpat draudze ir tā vieta, kur tu vari atrast draugus, dalīties ar saviem priekiem, bēdām, pieaugt garīgi un ka varu palīdzēt citiem, jo esam viena liela ģimene.

Ar ko tev asociējās vārds „laimīgs”?

Indra: Man jau liekas, ka esmu laimīga, ka man ir Jēzus. Katru dienu, kad pamostos ir tā apziņa, ka man ir Dievs, ka varu dzīvot ar Viņu. Šai laikā, kad cilvēkiem iet grūti, es tiešām visvairāk izbaudu, ka Dievs man ir, ka man nekā netrūkst, ka Viņš gādā par mani. Es esmu laimīga ar Jēzu!

Vai tev ir kāds hobijs?

Indra: Mans vaļasprieks bija braukt ar riteni. Es tagad nezinu vai varēšu braukt ar riteni vai nē. Man sirdī ir ļoti tuvi bērni, jaunieši no nelabvēlīgām ģimenēm. Ar viņiem man padodas kontakts. Priekulē es daudz braukāju kopā ar viņiem ar riteņiem. Kad nāca divpadsmit gadu vecums, gribējās, lai viņi iegūst riteņu tiesības. Es mācīju noteikumus, lai viņi CSDD varētu nolikt eksāmenu. Mūsu draudzē bija velosipēdi, kurus varēja ņemt un braukt tie, kuriem nebija velosipēda. Mēs diezgan daudz braukājām pa Liepājas rajonu, arī uz Kuldīgu, Pāvilostu. Bijām kopā ar citiem kristiešiem, ka tādā veidā es varēju savu vaļasprieku apvienot ar evaņģelizāciju. No svētdienskolas man deva materiālus, ko viņiem mācīt. Ziemā mēs sestdienās satikāmies manā dzīvoklī, studējām to materiālu. Pirms ziemassvētkiem kopā ar sociālo darbinieku devāmies uz sociālo māju un pie pagasta senioriem ar iepriekš sagatavoto programmu. Ventspilī man mazāk sanāk kontaktēties ar tādiem jauniešiem, bet vairāk ar vecākiem cilvēkiem, senioriem, kas ir mājās vieni. Nezinu, varbūt tāpēc, ka mani bērni ir izauguši, vai neturu vairs viņiem līdzī. Domāju, ka Dievs grib mani lietot savādāk. Paldies Dievam, ka draudze man uzdāvināja riteni, ka es varēju braukt uz darbu un brīvajā laikā varēju apskatīt apkārtni, doties ārpus pilsētas.

Tuvojas Ziemassvētku, Adventes laiks. Ko tev nozīmē šis laiks?

Indra: Kādreiz Ziemassvētki bija mīļākie svētki. Tad bija tāds brīdis, ka vīrs man nomira tieši uz Ziemassvētkiem, bet tas neaptumšoja manu prieku uz Ziemassvētkiem, tieši otrādi, es vēl vairāk sāku gaidīt šos svētkus, jo patiesi iepazinu šo svētku jēgu, lielāko dāvanu ko Dievs mums dod. Man jau gribētos, ka visu laiku mēs dzīvētu gaidītu to laiku, un saredzētu cilvēkus, kuriem vajadzīga palīdzība. Tas nav tikai tāds palīdzēšanas laiks, bet arī laiks, kad mēs paši it kā no jauna satiekam Jēzu, piedzīvojam to prieku, ko Viņš dod – pestīšanu.

Tavs novēlējums draudzei.

Indra: Gribētos draudzei novēlēt turpināt saredzēt, sadzirdēt viens otru un arī tos, kas ienāk draudzē, jo tie arī ir Dieva aicināti. Dievs ir uzrunājis viņus, lai ienāktu draudzē un ka mēs viņus pieņemtu kā nākamos ģimenes locekļus. Vēlos, lai draudze to mīlestību dotu tālāk. Lai draudzē visiem ir Jēzus Kristus mīlestība! Ja mums tā būs, tad arī apkārtējie to saņems. Es no draudzes esmu to saņēmusi un arī ļoti vēlos dot tālāk!

Ar Indru Ļaudobeli sarunājās Oļegs Kligačs